

(המשך מעמוד 15)

היא שטות / דיון יסתיים יותר מהר / אם לא ניתן לעורר דיון לדבר... / לם הצדק, לם המוסר / על כל גבר בצו חמור אסור / עם אשה נאה להיפגש / בטרם אותה כתימשה קידש / נשיא בני ברית הוא ד"ר לם / נשיא בוניס'הופשיים הוא גם / לם שבר את כל השיאים / הוא לעצמו מועדון של נשיי אים / ... /

עינו לא כהתה, ליחו לא נס / למראה שימלה ליבו עוד ימס / מלא חיסן כוחו במותנו / ממתני אחרים גדול קטנו. / גם השופט דוד ולך את טמן ירו בבלחת. התוצאה:

משחר ועוריו היה ציוני וסוציאליזמוק' רט / ועל כן כבר בוינה כאיש ציבור בלט / וכאשר פלשו הגרמנים לאוסטריה, כשילטון כיבוש / הכניסו את ידינו לזכ' או, למחנה הריכוז / אך הוא התגבר על ה' נאציזם המחשולל / ויחד עם הרעייה הנא' מנה, אמי, הגיע לארץ ישראל / וכאן עשה קריירה מסחררת, משפטית וציבורית / אשר מעטים ישתוו לה בצורתה הציורית. / תוך שנתיים נהיה אדוקט, / שש שנים תובע בתקופת המנדט / חצי שנה שופט-

ועדת הפנים עורכת חקירה סודית סביב שערוריית תחנת הדלק של ראש עיריית נצרת עילית

מרדכי ("מוטקה") אלון, ראש ה-מועצה המקומית של נצרת עילית, רוצה לרוץ לכנסת. כבר התחילו לארגן עבורו ועדים ציבוריים ומפנה לאוון מלחשים, כי בעצם מקומו ברשימת המועצמים של המע-רך כבר הובטח לו על ידי פינחס ספיר.

אולם דווקא עתה, כשעלייתו בסולם ה-קאריירה המפלגתית נראתה מובטחת, פרצה השערורייה העלולה לחסום בפניו את דרכו לכנסת. כי מוטקה אלון הצעיר והדינמי, ניצב במרכזה של חקירה סודית שערכה ל-אחרונה ועדת הפנים של הכנסת. בעקבות הגילויים שנחשפו בחקירה זו, נקרא היועץ המשפטי של משרד הפנים לשקול אם אין מקום למסור את חקירת הפרשה ליועץ המשפטי של הממשלה.

★ השפעה, לחץ והפחדות

היה זה כשועדת הפנים של הכנסת מינתה ועדת מי שנה כדי לחקור את

כמתי לדבריו, הוא הבטיח את התחנה ל-שנינו ולא יצא מזה שום דבר. "אלון התחיל לחפש דרכים כיצד לסדר אותי, אך אני השתמשתי בחוזה שבידי ולא נתתי לו לעשות זאת... כאשר ראה מר אלון שאין לו ברירה, הוא רצה לגמור את העניין אתי. התקשר אלי אל-זועבי ואמר כי אינו רוצה שאהיה בריב עם מר אלון והוא מוכן להפגיש אותנו כדי שנגיע לפשרה. "נפגשתי עם מר אלון, ישבנו יחד, והוא ניסה לעלות עלי בדבורים, בהשפעה, בלחץ ואפילו בהפחדות. הוא אמר כי הוא יכול להיכנס לכל מקום, ואילו אני לא. הוא לא אמר לי שהסיבה היא שאני ערבי והוא יהודי, אך אני הבנתי זאת מדבריו."

חבר הוועדה, חי"כ חיים מגוריכהן, שאל את סאלם: "מה דרש ממך מר אלון, שלא הסכמת?" ועל כך השיב לו סאלם: "מר אלון ביקש ממני בישיבה השנייה, ב-נוכחות מר מנחם אריאב, סגן ראש-המועצה - למעשה דיבר אריאב בשם מר אלון ומר אלון אישר זאת. הוא אמר לי כי כיו שה-תחנה תפעל, אני חייב לתת אחוזים מחלקי

ראש-העיר נגד נכ"י צה"ל

לסוף אל-דין אל-זועבי. עניתי כי איני מוכן לתת אחוזים מחלקי. "לא סיכמנו בישיבה זאת שום דבר. הלכתי אל אל-זועבי ושאלתי אותו מה פשר הדבר? הוא אמר לי כי אינו רוצה אחוזים וזה לא מעניין אותו."

★ 20% כדי לגמור עסקה

נראה כי נקודה זו בעדותו של סאלם עוררה את חברי הוועדה לחשדות מודריים. שכן, כפי שמורה הפרוטוקול של ה-ועדה, התנהלה החקירה כלהלן:
ח"כ ניסים אליעד: "הדבר היחיד שאינו ברור הוא מה שמסתתר מאחורי ה-כתיבים, אך מה שנמצא מעל פני השטח, מ-בחינה משפטית - ברור."
יעקב סאלם: "הוא ביקש ממני 20% עבור סייף אל-דין אל-זועבי."

תלונתו של נכ"י צה"ל אליהו פוגל, חושב נצרת עילית, אשר טען כי מרדכי אלון מנסה לדחוק את רגליו ולמנוע ממנו לנצל את זכותו כנכ"י צה"ל לשותפות בתחנת דלק שתוקם בנצרת עילית. בפני הוועדה הו-פיץ יעקב סאלם, ערבי תושב נצרת, בעל תחנת-דלק ובעל הוויכוח של חברת דלק לשמש כסוכנה הראשי בנצרת וברדיוס של 15 ק"מ מסביבה.

סיפר יעקב סאלם בעדותו: "העניין היה כן. לפני ארבע שנים, אחרי שסגרתי למר אלון את הדרך ולא נתתי לו אפשרות לפ-תוח את התחנה, אני הייתי בנצרת תחתית. סיפרתי לסייף אל-דין אל-זועבי, שהיה ראש-העירייה, את כל העניין. הוא אמר לי כי לא אעשה מהעניין דבר גדול, כי גם אני וגם מר אלון חברים שלו. הוא אמר שיביא את העניין לידי כך שיהיה לנו עסק משותף של ערבי ויהודי והדבר יהיה דוגמא טובה. ה-ס-

ח"כ מגוריכהן: "האם הרגשת תוך כדי שיחה איתך כי הם ויתרו על ה-20% והיו מוכנים להעביר כך את העניין? האם אמרו לך כי אל-זועבי אינו רוצה 20% אולי היו הם מעוניינים בעצמם ב-20%?"

ח"כ ניסים אליעד: "אם תשאל אר-

ראש-עיר לשעבר אל-זועבי "לא רוצה אחוזים"

תם, יטענו כי ביקשו את ה-20% לחברה. **יעקב סאלם:** "מר אריאב אמר לי כי נוכחות מר אלון, כי נהוג בעולם שמי ש-גומר עסקה, מגיע לו החלק שלו. הם הת-כוננו, לפי דעתי, לאל-זועבי."
ניסים אליעד: "או שאתה אומר שהם אמרו לך כי אל-זועבי צריך לקבל 20% או שאתה אומר שהם אמרו לך כי מי שגומר עסקה יקבל 20%."
יעקב סאלם: "פעם אמרו לי כי אל-זועבי צריך לקבל 20%, ופעם אחרת, כא-שר עמדנו לחתום על החוזה, הם אמרו לי כי מי שגומר עסקה יקבל 20%."
עד כאן עדותו של סאלם. כאשר נקראו מרדכי אלון וסגנו, מנחם אריאב, להופיע בפני הוועדה, הם הכחישו את האשמותיו אמר מנחם אריאב: "נפגשתי עם מר סאלם פעם אחת בלבד וזה היה בנוכחות איש-חברת הדלק ואיש המשביר המרכזי. מעולג לא נפגשתי איתו לבד, ובציבור לא היית אומר דברים כאלה."

אמר מוטקה אלון: "אנחנו במדינה דמוק-רטית. כל אחד יכול להגיד מה שהוא רו-צה. ברגע שנפגשו איתו, נפגשנו יחד, ו-נחנו בפגישה כמה אנשים נוספים."
סיכמה יושבת-ראש הוועדה, מתילדה גז-"אילו אני הייתי ש-רהפנים, היית אוסרת בהחלט על כל ראשי המועצות להיות חלק מאיזו שהיא חברה. ראש-המועצה צריך להיות ראש המועצה מעל לכל!"

★ מי זה הגוף הציבורי?

ועדת הפנים של הכנסת אין כל סמך כות להוציא מסקנות מחיובות. היא גם

ראש-המועצה מרדכי אלון

"זאת מדינה דמוקרטית, כל אחד יכול לדבר"

ר"ח המסערה תעלול פירסומת

שלום בבית-המשפט / ולכנסת הראשונה נבחר מי / ... / ולא רק לנויירוק חשינגטון נסע / הוא גם ייצג אותנו באינטרנציונל של מוסקבה.

משטרה

קונקורנציה לשוטרים

משטרת חיפה אינה אוהבת תחרות. לכן, כשראו שוטרי-התנועה של המשטרה מאת דו"חות חנייה דבוקים על שמשות המכרי ניות החונות בהר הכרמל, תמהו מאוד. מבט באחד הדו"חות הראה להם כי הדו"ח אינו אלא תעלול פירסומת של מסעג, אחת ממסעדות העיר. מה שהיה דבוק לשמשה, היה בדיוק ב-צורת דו"ח תנועה, אפילו עם כיתמי ה-קופי השחורים מאחור. אך במקום האש-מה על חנייה במקום אסור הייתה האשמה "העמדת רכב במקום שלא על-ידי מסעג - רציף פנחס מרגולין 29, מול קזינו בת-גלים".

במקום הסכום של הקנס, צויין העונש: "לאכול תוך חמישה עשר יום מתאריך ה-האשמה במסעג." בנוסף לכל אלה היה אף האיום, התואם את האיום המשטרתי הסטנדרטי: "אם לא תאכל במסעג במועד או אם תאכל אצל הקונקורנציה, תוזמן ל-הופיע לביורר ההאשמה". מאות מבעלי ה-רכב של הר הכרמל קיללו את השוטרים שהדביקו להם דו"חות ללא אשמה. אחרים שקראו את הדו"ח, נהגו מהרעיון שהר-וויחו 20 ל"י, מכך שלא היה זה רפורט.

(המשך בעמוד 23)